

Китоби Юил ва Калисои Лудикияи Адвентистҳои рӯзи ҳафтум — Рақами даҳ

Jeff Pippenger

2025-12-14

Шумораи Даҳ

Мо ба он қисми рӯёи Ишаё мурочиат мекунем, ки аз боби ҳафтум оғоз ёфта, то охири боби дувоздахум идома меёбад. Мо ин корро аз он ҷиҳат мекунем, ки дар соли 1850 «Худованд бори дуюм дасти Худо дароз кард, то бақияи қавми Худо ҷамъ оварад». Мо аломатҳои роҳро аз 1844 то 1863 дар ҷои худ мегузорем. «1850» ва ҷамъоварии дуюм яке аз он аломатҳои роҳ аст.

Пас аз он ки рӯёи Ишаё аз ояти якуми боби ҳафтум оғоз меёбад, ҳар вақт ки иборае монанди «дар он рӯз» ба назар мерасад, он ишораест, ки бояд дар ҷаҳорҷӯби муқарраршудаи нубуввати боби ҳафтум ҷой дода шавад. Калиди дуруст тақсим кардани рӯё ин аст, ки фаҳмида шавад нубувват бар асоси усулҳои тақрор ва тавсеа амал мекунад, ва ин ҷоида дар ин рӯё ғаёл аст.

Ҳақиқатҳои гуногуни пешгӯишавандае, ки дар рӯёи Ишаё, аз боби шашум оғоз ёфта, муайян карда шудаанд, бояд аз ин дидгоҳ баррасӣ шаванд, ки «пеш аз ҳама», Ишаё намояндаи ҷоне аст, ки дар 9/11 тадҳин ёфтааст, то эълон намояд, ки борони охир расидааст. Дар он заминаи муқаддас, боби ҳафтуми Ишаё ҳуди ҳамагон тарсиро тасвир мекунад, ки дар боби шашум тавассути пайғамбар ифода шуда буд, вақте ки ӯ савол кард, ки «то ба кай» ба ӯ лозим меояд паёми 9/11-ро ба як калисои муртад бирасонад, ки «ҷашм дошт, вале намехост бубинад, ва гӯш дошт, вале намехост бишнавад»?

Дар рӯё подшоҳи шарир ва аблаҳ Оҳоз рамзи як лӯдиягӣ аст, ки ҳушдори паёми борони охирро, ҷунон ки он аз ҷониби посбононе, ки бо Оҳози шарир ва аблаҳ рӯ ба рӯ мешаванд, яъне Ишаё ва писаронаш, пешниҳод мегардад, қабул нахоҳад кард.

9/11 дар таърихи нубуввати Дониёл 11:40 фаро расид; пас, вақте ки Ишаё дар 9/11 дар боби шаш ҷойгир мешавад, ӯ аз назари нубуввати дар дохили ояти чилуми Дониёл 11 ҷойгир мешавад, аммо муҳимтар аз он, ӯ дар дохили «таърихи пинҳонии ояти чилум» ҷойгир мегардад. Таърихи пинҳонии ояти чилум вақте оғоз ёфт, ки ин оят дар соли 1989 бо фурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ иҷро шуд. Аз соли 1989 то қонуни якшанбеи ояти чилу яқум «таърихи пинҳонии ояти чилум» аст, ки аз ҷониби Шери сибти Яҳудо дар ҳамагон «таърихи пинҳонӣ» қушода мешавад. Он ҷизе ки ин дар баррасии мо дар бораи Ишаё, ки пас аз 9/11 намояндаи паёми борони охир мебошад, муайян мекунад, ин аст, ки як қисми паёми борони охир, ки Ишаё эълон мекунад, ин аст — Дониёл 11, оятҳои 41 то 45.

Истоодаи паёмбарона дар 9/11, Ишаё дар боби даҳум ҳушдорро баён мекунад, ки воқеаи навбатии рӯйдодашаванда «фармони ноодилона» аст, ки ҳамагон қонуни якшанбе мебошад ва

дар ояти чилу яки Дониёл ёздах ифода ёфтааст. Тасвири Ишаё дар бораи паёми борони охир дар доираи «таърихи пинҳон»-и ояти чил — пас аз 9/11 — қарор дода шудааст. Иҷрошавии ояти чил дар соли 1989 Ишаёро пас аз 1989, дар 9/11, ҷой медиҳад, ки дар он ҷо ӯ бо ангишт аз рӯйи қурбонгоҳ тадҳин мегардад. Ишаё намояндаи паёмрасонест, ки паёми ӯ шаш ояти охирини Дониёл ёздахро дар бар мегирад.

Ишаё бевосита изҳор медорад, ки ӯ ва фарзандонаш барои аломатҳо ва мӯъҷизаҳо мебошанд. Дар боби ҳафт, ояти сеюм, Ишаё ва писараш назди маҷрои ҳавзи боло, бар шоҳроҳи канори киштзори ҷомашӯйистода қарор доранд. Ишаё паёми борони охирро, ки дар боби шаш барои эълон кардани он тадҳин ёфта буд, пешкаш менамояд, ва ӯ назди се рамзи борони охир, инчунин ҳамроҳ бо фарзандаш Шеарёшуб, истодааст. Маҷрои ҳавзи боло ишораи нубувватӣ ба он ду найчаи пур аз равғани тиллоист, ки Закариё муайян мекунад ва хоҳар Уайт дар бораи онҳо бисёр шарҳ медиҳад; онҳо паёмеро, ки аз маҷрои ҳавзи боло дар паёми борони охир меояд, муайян месозанд.

Найчаи Ишаё бо ду найи Закариё пайваست аст, ва шарҳи Эллен Уайт Закариёро бо масали даҳ бокира ба ҳам мепайвандад. Ишаё дар боби шашум, ҳангоме ки ҷалоли Худовандро мебинад, то ба ҳок фурутан мегардад. Ӯ розӣ мешавад, ки паёмеро, ки дар ояти сеюм тасвир шудааст, ҳамон паёме бардорад, ки заминро бо ҷалоли Худо мунаввар месозад. Ва ӯ бо ангиште аз қурбонгоҳ пок карда мешавад, ва сипас назди ҳавзе меистад, ки аз обе, ки аз ҳавзи боло меояд, ба вучуд оварда шудааст. Дар боби бисту ҳаштум Ишаё паёми борони охирро ҳамчун «сатр бар сатр» таъриф мекунад, ва дар ояти сеюм ҳавзи боло чандин сатрҳои нубувватро ифода менамояд.

Ишаё, ки ҷониёро дар 9/11 намояндагӣ мекунад, фақат дар ҳамон ҷое меистод, ки равғани тиллоӣ аз ҳавзи боло фуруд меояд, агар он ҷони мазкур роҳи некро талаб карда бошад, ки ба роҳи қадимаи Ирмиё мебарад; ва он ҳамон «шоҳроҳ (роҳ)-и назди саҳрои ҷомашӯй»-и Ишаёст, ки дар он «оромӣ»-и Ирмиё ёфта мешавад. Паёми борони охирини Ишаё на танҳо бар хатти даҳ бокира, хатти ду найчаи тиллоии Закариё ва хатти роҳи қадимаи Ирмиё асос ёфтааст, балки Ишаё ҳамчунин дар «саҳрои ҷомашӯй» истодааст, ки дар он ҷо Пайғомбари Аҳд писарони Левиро мисли нукра ва тилло пок ва соф мегардонад.

Ба ояти сеюми боби ҳафт ворид кардани хатҳои дигари нубувватӣ кори бисёр осон аст. Раवғани Закариё ва даҳ бокира бо нардбони Яъқуб ва ду ояти аввали Ваҳй пайванд доранд, зеро ҳамаи онҳо ба раванди иртибот миёни Худо ва инсон муроҷиат мекунанд. Роҳи кӯҳани Ирмиё «посбон»-ро дар бар мегирад, ки карнайро менавозад, вале подшоҳи шарир ва аблаҳ Оҳоз аз шунидани он сарпечӣ мекунад. Он карнай ҳамаи карнайҳои нубувват, ҳамчунин посбонони нубувватиро, ба «шоҳроҳ»-и Ишаё мекашад, ки дар он ҷо Ишаё ва писараш меистанд, то ба пешвои Лоудикия паём расонанд.

Ишаё ва писараш Шеарчошуб, ки маънояш «боқимондае хоҳад баргашт» аст, якҷо истодаанд ва онҳо эълони паёми борони охирро, ки дар 9/11 расид, тасвир мекунанд. Онҳо барои мулоқот бо подшоҳи шарир Оҳоз мераванд ва ҳамчун падару писар рамзи алфа ва омега, яъне қоидаи асосии методологияи «хат бар хат»-ро намояндагӣ мекунанд. «Хат бар

хат» ҳамон қоидаест, ки ба воситаи принципи миллери «рӯз/сол» ба таври намунавӣ пешакӣ тасвир шуда буд.

Дар 11 августи соли 1840 як пешгӯии марбут ба ислом аз вои дуҷуми Ваҳии нӯҳум иҷро гардид ва усули миллери «рӯз/сол» тасдиқ шуд; бинобар ин, пешгӯии Миллер дар бораи соли 1843, ки бар усули рӯз/сол асос ёфта буд, қувват ёфт. Дар 11 сентябри соли 2001 як пешгӯии марбут ба ислом аз вои сеҷуми Ваҳии нӯҳ, даҳ ва ёздаҳ иҷро гардид ва усули алфа (11-8-1840) ва омега (9/11) тасдиқ шуд, зеро фариштаи қавии Ваҳии ҳаҷдахум нозил гардид, ҳангоме ки биноҳои бузурги Нью-Йорк фуру рехтанд,—ҳамон тавре ки фариштаи қавии Ваҳии даҳум дар 11 августи соли 1840 нозил гардида буд, вақте ки алфае, ки тимсоли омега буд, иҷро гардид.

На танҳо Ишаъё ва писараш усули асосии «сатр бар сатр»-ро ифода мекунанд, балки онҳо паёми Илёсро низ ифода менамоянд, ки худ паёмест, ки ба василаи муносибати падар ва фарзандонаш тасвир шудааст. Паёми Илёс, ки андаке пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд эълон мегардад, паёмеро муайян месозад, ки дуруст пеш аз оғоз ёфтани довари иҷроии Худо фаро мерасад. Довариҳои иҷроии Худо давранро ифода мекунанд, ки «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд» мебошад. Он давра аз қонуни якшанбе оғоз ёфта, то ҳафт балои охири идома меёбад. Давра аз қонуни якшанбе оғоз мешавад ва бо ҳафт балои охири анҷом меёбад. Бинобар ин, паёми Илёс бар усули алфа ва омега бино шудааст, ки бо оғоҳии наздик шудани баста шудани муҳлати озмоиш якҷо гардидааст. Бо паёми Илёс инчунин хатҳои гуногуни нубувватӣ низ ҳастанд, ки бар Илёс асос ёфтаанд; зеро Илёс, мувофиқи суханони Исо, Яҳёи Таъмиддихандаро ифода мекард, ва ҳам Илёс ва ҳам Яҳё, мувофиқи гуфтаи Сестра Уайт, Вилиям Миллерро ифода мекарданд; ва якҷо Илёс ва Яҳёи Таъмиддиханда ҳам яксаду чилу чаҳор ҳазорро (Илёс), ва ҳам анбӯҳи азимеро дар Ваҳӣ боби ҳафт (Яҳё) ифода мекунанд.

Ишаъё ва писараш бар роҳҳои қадим, ки таҳкурсе мебошанд, истодаанд ва рағбани тиллоиро қабул мекунанд, зеро онҳо боқирагони хирадманданд, ки аз ҷараёни поксозии шустагар мегузаранд, ки он дар 22 октябри соли 1844 ба иҷро расид ва қонуни якшанbero намунавор пешакӣ нишон меод. Ишаъё ва бақияе, ки бармегардад, (зеро маънои номи писараш Шеаряшуб ҳамин аст), бақияро намоёндагӣ мекунанд, ки дар 9/11 ба роҳҳои қадим «бармегардад». Муносибати падар ва бақия, ки ҳамчунин муносибати алфа ва омега мебошад, ва низ муносибати Илёс — «дилҳои падарон ва фарзандон» — аст, муайян месозад, ки Падар Миллер ва муносибати ӯ бо як ҳаракати бақия аз фариштаи якум ҳаракати алфаи Филадельфия буд. Дар ҳаракати алфа Падар Миллер ҳамчун Илёс ва Яҳёи Таъмиддиханда шинохта мешуд, ки Исо ӯро ҳамчун он паёмбаре муайян кард, ки роҳро барои Паёмбари Аҳд омода сохт. Ҳамаи он иҷроёбҳои нубувватӣ дар таърихи алфаи фариштагони якум ва дуҷум дар таърихи омегаи фариштаи сеҷум такрор мешаванд.

Дар бораи тасвири Ишаъё дар рӯёё воқеиятҳои муҳимтари дигар низ вучуд доранд, аммо дар ин ҷо мо танҳо муайян месозем, ки Ишаъё ба таври мушаххас ҳақиқатҳоеро муайян мекунад, ки дили паёми борони охири 9/11-ро ташкил медиҳанд. Ҳамаи ин хатҳо, ки мо ҳоло баррасе кардем, ва албатта бисёр хатҳои дигар низ, дар ояти сеҷуми боби ҳафт ҷойгир

шудаанд.

Дар ояти ҳашт ҳақиқати нубувватӣ шиддат мегирад, зеро он калидери муайян мекунад, ки «таърихи ниҳонии ояти чиҳил»-ро мекушояд; ва ба таври аҷиб, ҳамон калид дар ҳуди ҳамон ояте муайян шудааст, ки дар он оғози ҳар ду нубуввати замони 2520-сола нишон дода шудааст.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, ба тавре ки дигар қавме набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалиё мебошад.

Агар имон наоред, ба яқинӣ устувор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

Тасвири Ишаё дар бораи паёми борони охир «ҳафт бор»-и Мусоро дар бар мегирад, зеро пешгӯии шасту панҷсолаи ояти ҳашт нуқтаи оғозро барои пароканда шудани ҳар ду подшоҳии Исроил — шимолӣ ва ҷанубӣ — ба муддати 2520 сол муайян мекунад. Дар ҳамин ҳамон оят калиде низ ҳаст, ки се хатти пешгӯиро мегардонад: фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 дар Дониёл ёздаҳ, ояти чиҳил, яқо бо ояти даҳуми Дониёл ёздаҳ, ва ҳамчунин бо ояти ҳаштуми Ишаё ҳашт. Бо ин се хат (Ишаё 8:8, Дониёл 11:10, 40) калид «сарҳ»-и оятҳои ҳашт ва нӯҳ аст. Ҳангоме ки калиди «сарҳ» ба он се ояти мувозӣ татбиқ карда мешавад, дари таърихи ҷанги Украина ва Ҷанги сеюми ҷаҳонии ба зудӣ дарпешистода кушода мегардад. Вақте ки он дари пешгӯӣ кушода мешавад, он гоҳ оятҳои ёздаҳ то шонздаҳи Дониёл ёздаҳ ҳамчун таърихи мувозӣ ба ояти чиҳилуми Дониёл ёздаҳ пас аз фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 дида мешаванд. Кушода шудани «таърихи пинҳони ояти чиҳил» ҳақиқатест, ки яке аз ҷанде баргузида аст, ки ҳамчун ҳақиқатҳои мӯҳркушошуда дар иртибот бо мӯҳркушоии Ваҳйи Исои Масеҳ, андак пеш аз баста шудани муҳлати озмоиш, муайян шудаанд.

Ояти якуми боби ҳаштуми Ишаё бо калимаи «Ғайр аз ин» оғоз меёбад, ки нишон медиҳад боби ҳаштум бояд бар болои боби ҳафтум равад. Ғайр аз он ки калимаи аввал «Ғайр аз ин» аст, ояти сеюми боби ҳаштум бо ояти сеюми боби ҳафтум ҳамчун шохиди дувум ба ҳам пайваст шудааст, ки ин ду боб бояд сатр бар сатр татбиқ карда шаванд. Ҳар ду ояти «сеюм» яке аз писарони Ишаёро муайян мекунад, ки номҳои ҳар дуи онҳо дар бораи паёми нубувватие, ки дар дохили ин дoston аст, суҳан меғунд. Шеар-Яшуб маънои «боқимондае боз хоҳад гашт»-ро дорад ва Маҳер-Шалал-Ҳош-Баз маънои «ба ғанимат шитобон»-ро дорад. Аввал Шеар-Яшуб зикр мешавад, сипас Маҳер-Шалал-Ҳош-Баз (ки дарозтарин ном дар Китоби Муқаддас аст). Алфое, ки бо «1» ифода шудааст, хурдтар аст ва дар ин маврид ҳатто ҳамчун «боқимонда» муайян шудааст; ва омегае, ки бо «22» ифода шудааст, бузургтар аст ва бо бузургтарин ном дар Китоби Муқаддас муаррифӣ мегардад, дар ҳоле ки ҳаракатҳои босуръати қонуни якшанbero рамзӣ мекунад.

Боқимондаи алфа, ки бо Шеарҷошуб муаррифӣ шудааст, дар ояти сеюм бо падараш Ишаёст. Онҳо якҷоя алфа ва омега мебошанд, ва дар ҷойе истодаанд, ки аз се ишораи ҷудогона ба борони охир иборат аст.

Сипас Худованд ба Ишаё гуфт: «Акнун ту ва писарат Шеор-Ёшуб барои пешвози Оҳоз берун равед, ба охири новаи ҳавзи болой, бар роҳи саҳрои шустагар». Ишаё 7:3.

Ишаё рамзи яксаду чилу чор ҳазор аст ва, дар ифода кардани даъвати 9/11, Ишаё ҳамчунин даъвати моҳи июли соли 2023-ро ифода мекунад. Дар 9/11 Ишаё як Лаодикиягӣ аст, ки аз ҷониби Яъкуби ғосиб намояндагӣ мешавад, ки меҳост ҳукуки нахустзодаи Эсовро бигирад, дар ҳоле ки адвентизм аз даҳони Худованд қай карда берун андохта мешавад; ва дар соли 2023 Ишаё Исроил — ғолибояндаро — намояндагӣ мекунад. Ишаё касеро намояндагӣ мекунад, ки паёми Худоро пешкаш мекард, вале ба он воқеият бедор мешавад, ки ӯ Лаодикиягӣ аст, ва баъд ангиште ӯро пок месозад, то ба Филадельфиягӣ табдил ёбад.

«Ишаё назари аҷоиб аз ҷалоли Худо дошт. Ӯ зухури қудрати Худоро дид, ва пас аз тамошои шукӯҳи Ӯ, ба вай паёме расид, ки биравад ва кори муайянеро ба ҷо оварад. Ӯ худро барои он кор тамоман носазовор ҳис кард. Чӣ чиз сабаб шуд, ки ӯ худро носазовор шуморад? Оё пеш аз он ки назари ҷалоли Худоро бинад, худро носазовор медонист? — Не; ӯ худро дар пеши Худо дар ҳолати одилона мепиндошт; аммо ҳангоме ки ҷалоли Парвардигори лашкарҳо бар ӯ ошкор гардид, вақте ки шукӯҳи баённопазири Худоро дид, гуфт: “Вой бар ман! зеро ки ҳалок шудаам; чунки ман марди лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавме сукунат дорам, ки лабони нопок доранд; зеро чашмони ман Подшоҳ, Парвардигори лашкарҳоро дидаанд. Он гоҳ яке аз серафим ба назди ман парид, ва дар дасти худ ангишти тафсоне дошт, ки онро бо анбур аз рӯи қурбонгоҳ гирифта буд; ва онро бар даҳони ман ниҳод, ва гуфт: Инак, ин ба лабҳои ту расид; ва маъсияти ту дур карда шуд, ва гуноҳи ту пок гардид.” Ин ҳамон корест, ки мо, ҳамчун афрод, эҳтиёҷ дорем, ки барои мо анҷом дода шавад. Мо меҳохем, ки ангишти тафсон аз рӯи қурбонгоҳ бар лабҳои мо ниҳода шавад. Мо меҳохем он каломро бишнавем, ки гуфта мешавад: “Маъсияти ту дур карда шуд, ва гуноҳи ту пок гардид” Review and Herald, June 4, 1889.»

То қай дар Ишаё боби шашум рамзи 9/11 то қонуни якшанбе аст, ва боби шашум намояндагии 9/11 мебошад. Бобҳои ҳафтум то нӯҳум паёмеро пешкаш мекунад, ки Ишаё ба роҳбарияти муртадди Яҳудо дод, ва намунаеро, ки дар вақти мӯҳргузорию яксаду чихилу чаҳор ҳазор, ҳангоме ки мастони Эфроим пешпо меҳӯранд, ба вукӯъ меояд. Дар ҳамон рӯё Ишаё чунин сабт мекунад:

Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, дар Исроил барои аломатҳо ва барои аҷоиб аз ҷониби Худованди лашкарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ишаё 8:18.

Ишаё ва фарзандонаш дар миёни асроре, ки дар бобҳои ҳафт то нӯҳ ёфт мешаванд, нишонаҳо мебошанд. Бобҳои ҳафт то нӯҳ, аз лиҳози ҳар гуна ишора ба «он рӯз» ё «он замон», нуктаи муроҷиати тамоми рӯё мебошанд. Ояти ҳаждаҳ муайян мекунад, ки Ишаё ва писаронаш нишонаҳо мебошанд, ва оятҳое, ки атрофи ояти ҳаждаҳро фаро мегиранд, давраи замонро муайян мекунад, ки дар он ин нишонаҳо бояд шинохта шаванд.

Ва бисёре аз миёни онҳо лағжида, хоҳанд афтод, ва шикаста хоҳанд шуд, ва ба дом хоҳанд афтод, ва дастгир хоҳанд шуд. Шаҳодатро бибанд, шариатро дар миёни

шогирдонам мӯҳр намо. Ва ман Худовандро, ки рӯи Худро аз хонадони Яъқуб пинҳон медорад, интизор хоҳам шуд, ва ба Ё умед хоҳам баст.

Инак, ман ва фарзандоне ки Худованд ба ман додааст, дар Исроил барои аломатҳо ва барои мӯъҷизаҳо аз ҷониби Худованди лашкарҳо ҳастем, ки дар кӯҳи Сион сокин аст. Ишаё 8:15–18.

Онҳое ки «ба Худованд интизорӣ мекашанд», аз ҷониби Ишаё ва ду писари ӯ намояндагӣ мешаванд. Онҳо касоне ҳастанд, ки Худованд «рӯи Худро» аз онҳо пинҳон карда буд, ки ин сифате аст аз онӣ онҳое, ки пас аз июли соли 2023 ба талаботи дуои Левизод 26 бедор мешаванд. Онҳо ба ин ҳақиқат бедор мешаванд, ки эътирофи онҳо бояд инро низ дар бар гирад, ки Худованд бар хилофи онҳо рафтор карда буд, яъне рӯи Худро аз онҳо пинҳон намуда буд.

«Шаҳодатро баста, шариатро муҳр намудан» ҳамон муҳр задани яксаду чилу чаҳор ҳазор аст, ки онҳо дар муқобили «бисёрон» қарор дода шудаанд. «Бисёрон» даъват шудаанд, аммо андак касон баргузида мешаванд. «Бисёрон» бо Ишаё ва ду писари ӯ, ки ҳамчун он андакон намояндагӣ шудаанд, муқоиса мегарданд. «Бисёрон» ҳамон панҷ бокираи нодонанд, ва ба ҳамин сабаб панҷ чиз бар онҳо воқеъ мешавад: онҳо «пешпо меҳӯранд, ва меафтанд, ва шикаста мешаванд, ва ба дом меафтанд, ва гирифта мешаванд». Онҳо пешпо меҳӯранд, зеро паёми борони охиристо рад кардаанд.

Зеро бо бо лабони лакнатдор ва бо забони дигар Ё ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба касоне ки Ё гуфт: «Ин аст оромӣ, ки ба он шумо метавонед ҳастагонро оромӣ бахшед; ва ин аст таровати тоза», аммо онҳо нахостанд бишнаванд. Вале каломии Худованд барои онҳо чунин шуд: ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо; то ки бираванд, ва ба ақиб афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтода гирифта шаванд. Ишаё 28:11–13.

Дар замони муҳргузори боби ҳаштум Ишаё сукути шариронро, ки намунашон Оҳоз аст, тасвир мекунад ва ҳамон гурӯҳро дар ояти сездарумии боби бисту ҳаштум муайян месозад. Сабаби он ки онҳо «меафтанд» ин аст, ки паёми борони охиристо рад мекунанд, ки барои онҳо «қатор бар қатор» буд ва аз ҷониби касоне пешкаш мешуд, ки ҳамчун дорони лабони лакнатдор намояндагӣ шудаанд. Яҳудиёни ҷанҷолҷӯ дар Пантукост шогирдонро ба мастӣ муттаҳам карданд, зеро паёмо ғалмида наметавонистанд. Дар назари онҳо он аз ҷониби лабони лакнатдор пешниҳод мегардид.

Дар ояти сеюми боби ҳафтум, Ишаё — алфои нубувватӣ нисбат ба писараш Шеар-Ёшуб аст, ки ӯ бошад, дар навбати худ, нисбат ба падари худ омега мебошад, вале ҳамчунин дар муносибат ба бародараш алфо аст. Ҳамчун намояндагони Алфа ва Омега, онҳо дар он ҷо меистанд, ки ду кубури тиллоӣ аз муқаддасгоҳи осмонӣ ҳавзе ба вучуд меоранд, маҳз назди шохроҳи роҳи қуҳани Ирмиё дар саҳрое, ки дар он ҷо катон аз доғҳо ба сафеди пок мубаддал мегардад, ҳангоме ки Фиристодаи Аҳд писарони Левиро, ҳамчунин Ишаё ва Шеар-Ёшубро, пок месозад. Чун ба он ҷо мерасад, ӯ ба Аҳози подшоҳи шарир ва аблаҳ паёми роҳи қуҳани Мӯсоро аз Ибодатномаи Левиён боби бисту шашум, яъне «ҳафт бор»-ро,

пешкаш мекунад, ки ҳамон оят муқаррар месозад, ки «сар» подшоҳ аст, ё подшоҳии подшоҳ, ё шаҳри пойтахти як подшоҳӣ.

Он калид нури Каломи Худоро мекушояд, то Ҷанги Украина, ки соли 2014 оғоз ёфт, ҳамчун мавзӯи нубуввати Китоби Муқаддас дида шавад, ки ба ҳайси воқеае тасвир шудааст, ки дар замони мӯҳрғузории яксаду чилу чор ҳазор ва дар таърихи се президенти охиринаи Иёлотҳои Муттаҳида ба амал меояд. Паёми борони охир аз ҷониби Ишаё дар бобҳои даҳ ва ёздаҳ тасвир шудааст ва он таърихи дохилӣ ва хориҷии шаш ояти охиринаи Дониёл ёздаҳро баён мекунад. Ояти аввал, яъне ояти чилум, аз ҷониби Ишаё дар бобҳои шаш то нӯҳ ба тасвир оварда шудааст, ва сипас дар бобҳои даҳ ва ёздаҳ паёме, ки дар соли 1989 дар таърихҳои дохилӣ ва хориҷии он қушода шуд, баён гардидааст. Ҳар як унсури асосии паёми борони охир дар ин рӯё тасвир шудааст.

Оятҳои охиринаи боби даҳум ҳамон таърихи набувватиро муайян мекунанд, ки оятҳои охиринаи боби ёздаҳум тасвир менамоянд. Боби даҳум зоҳирӣ аст ва боби ёздаҳум ботинӣ. Дар китоби Ваҳй, ҳафт калисо ботинӣ мебошанд ва мӯҳрҳо зоҳирӣ. Дар оятҳои охиринаи боби даҳум, қудрати папагӣ дар порчаи мувозӣ бо қудрати папагӣ, ки дар ояти чилу панҷуми Дониёл ёздаҳум ба интиҳои худ мерасад ва касе барои ёрӣ қардан надорад, дасти худро бар зидди Ерусалим мечунбонад.

Ҳанӯз ҳам ӯ он рӯз дар Нуб хоҳад истод; ва дасти худро бар кӯҳи духтари Сион, бар теппаи Ерусалим хоҳад чунбонд. Инак, Худованд, Худованди лашкарҳо, шохаро бо даҳшат хоҳад бурид; ва баландқоматон сарнагун хоҳанд шуд, ва мағрурон хоксор хоҳанд гардид. Ва ӯ ғафсии ҷангалро бо оҳан хоҳад бурид, ва Лубнон бо дасти қавие фурӯ хоҳад афтод. Ишаё 10:32–34.

Анҷоми боби даҳум поёни муҳлати имтиҳони инсон аст, ва дар ҳамон ҷо анҷоми боби ёздаҳуми Дониёл низ ба поён мерасад.

Ва хаймаҳои қасри худро дар байни бахрҳо, бар кӯҳи муқаддаси ҷалол хоҳад барпо кард; аммо ба анҷоми худ хоҳад расид, ва ҳеҷ кас ӯро ёрӣ нахоҳад кард. Ва дар он вақт Микоил, он мири бузурге ки барои фарзандони қавми ту истодааст, бархезад; ва замони тангие хоҳад буд, ки монанди он аз вақти пайдо шудани халқе то ҳамон вақт ҳеҷ гоҳ набудааст; ва дар он вақт қавми ту халосӣ хоҳад ёфт, ҳар кӣ дар китоб навишта ёфт шавад. Дониёл 11:45, 12:1.

Боби даҳум дар ояти якум бо «фармони золимона» оғоз меёбад, ки Хоҳар Уайт онро ҳамчун қонуни якшанбе муайян мекунад.

Вой бар онҳое ки аҳкоми ноодилона содир мекунанд, ва машаққатеро, ки муқаррар доштаанд, менависанд. Ишаё 10:1.

Боби даҳум аз қонуни якшанбе оғоз меёбад, ки бо ояти чилу якуми боби ёздаҳуми Дониёл мувофиқат мекунад, ва он бо як мувозӣ ба бархостани Микоил дар таърихи ояти чилу панҷуми Дониёл 11 анҷом меёбад.

«Шанбеи бутпарастона барпо гардидааст, чунон ки ҳайкали тиллоӣ дар саҳроҳои Дуро барпо карда шуда буд. Ва ҳамон тавре ки Набукаднесар, подшоҳи Бобил, фармон содир намуд, ки ҳар кӣ ба ин ҳайкал сачда накунад ва онро парастӣш нанамояд, бояд кушта шавад, ҳамчунин эълоне хоҳад шуд, ки ҳамаи онҳое ки ба муассисаи якшанбе эҳтиром намегузоранд, бо зиндон ва марг ҷазо дода хоҳанд шуд. Ба ин тарз Шанбеи Худованд зери по карда мешавад. Аммо Худованд эълон кардааст: “Вой бар ҳоли онҳое ки аҳкоми ноодилона муқаррар мекунанд ва ситамеро менависанд, ки онро таъйин намудаанд” [Ишаъё 10:1]. [Сафанё 1:14–18; 2:1–3, иқтибос оварда шудааст.]» Manuscript Releases, ҷилди 14, 91.

Дар «зилзилаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ, ки қонуни якшанbero дар ояти сездҳ ифода мекунад, се рамзи Ислom мавҷуд аст, ки бо он «зилзила»-е пайвастанд, ки ҳайвони заминии Ваҳй боби сездҳро, ҳангоме ки ҳамчун аждаҳо сухан меғӯяд, ба ларза меоварад. Дар Ишаъё боби даҳ қонуни якшанбе ҳамчун «фармони ноодилона» муаррифӣ шудааст, ки бар он «вой» эълон гардидааст. Дар «зилзилаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ, аз ояти сездҳ то ояти ҳаждаҳ, Исломи войи сеюм бо ҷаҳор рамзи Ислom ва бо зарбае, ки он бар зидди Иёлоти Муттаҳида дар қонуни якшанбе мезанад, шинохта мешавад; «Ва дар ҳамон соат зилзилаи бузурге ба амал омад», ва «войи дуом гузашт; ва инак, войи сеюм зуд меояд. Ва фариштаи ҳафтум карнай навохт» «ва халқҳо ба ғазаб омаданд».

Боби даҳум қудрати папавиро аз ояти чилу якуми Дониёл ёздаҳум то ояти чилу панҷум, вақте ки папавият ба анҷоми худ мерасад, тасвир мекунад. Ояти чиҳил ҷузъи ривояти боби даҳум нест, зеро Ишаъё «таърихи ниҳон»-и ояти чиҳилро нишон медиҳад, ҳангоме ки паёми борони охирин ба калисои муртад, ки бо Оҳоз намояндагӣ шудааст, пешниҳод мегардад. Хулосаи боби ёздаҳум раҳой аз қудрати папавиро дар ҳамон таърих нишон медиҳад.

Ва Худованд забони баҳри Мисрро тамоман нобуд хоҳад кард; ва бо боди қавии Худ бар дарё дасти Худро хоҳад ҷунбонд, ва онро ба ҳафт ҷӯй хоҳад зад, ва мардумро водор хоҳад кард, ки пойлuch аз он убур кунанд. Ва барои бақияи қавми Ё, ки аз Ашшур боқӣ монда бошад, роҳи шоҳонае хоҳад буд; ҳамон тавре ки барои Исроил дар рӯзе буд, ки ӯ аз замини Миср берун омад. Ишаъё 11:15, 16

Боби даҳуми Ишаъё ҷониби берунии ҳамон таърих аст, ва боби ёздаҳум ҷониби дохилии он. Мувозигии беруниву дохилӣ дар Каломи Худо фаровон аст, ва ин ду боби мувозӣ огоҳии фариштаи сеюмро, чунон ки тавассути Ишаъё муаррифӣ шудааст, намояндагӣ мекунанд. Огоҳии фариштаи сеюм ба роҳҳои гуногун тавассути илҳом хулоса шудааст, аммо як тақсимбандии бисёр судманди огоҳии фариштаи сеюм ин аст, ки он рӯйдодҳои вобаста ба поёни муҳлати озмоишро намояндагӣ мекунад ва ҳамчунин зарурати омодагии шахсиро таъкид менамояд. Ишаъёи даҳум рӯйдодҳост, ва боби ёздаҳум омодагӣ мебошад.

«Ҳодисаҳое, ки бо анҷоми мӯҳлати файз ва кори омодагӣ барои замони тангӣ вобастаанд, ба таври равшан баён шудаанд. Аммо анбӯҳи мардум аз ин ҳақоқиқи муҳим бештар аз он дарке надоранд, ки гӯё ҳаргиз ошкор нашуда бошанд. Шайтон дар камин аст, то ҳар таассуротеро, ки онҳоро барои наҷот хирадманд мегардонад, рабояд, ва замони тангӣ онҳоро ноомода хоҳад ёфт.

«Ҳангоме ки Худо ба одамон огоҳсозихое мефиристад, ки он қадар муҳиманд, ки ҳамчун аз ҷониби фариштагони муқаддасе, ки дар миёни осмон парвоз мекунанд, эълоншуда тасвир мегарданд, Ё аз ҳар шахсе, ки бо қувваи ақлу идрок бархӯрдор аст, талаб мекунад, ки ба ин паём гӯш фаро диҳад. Доварии даҳшатноке, ки бар зидди парастии ҳайвон ва ҳайкали он эълон шудааст (Ваҳй 14:9–11), бояд ҳамаро ба омӯзиши ҷиддии нубувватҳо водор созад, то биомӯзанд, ки нишони ҳайвон чист ва чӣ гуна бояд аз гирифтани он канорагирӣ кунанд. Аммо тӯдаҳои мардум гӯшҳои худро аз шунидани ҳақиқат мегардонанд ва ба сӯи афсонаҳо рӯ меоранд. Ҳавворӣ Павлус, ба рӯзҳои охир назар афканда, изҳор намуд: “Зеро замоне хоҳад омад, ки таълимоти солиро таҳаммул нахоҳанд кард.” 2 Тимотиус 4:3. Он замон комилан фаро расидааст. Анбуҳи мардум ҳақиқати Китоби Муқаддасро намехоҳанд, зеро он бо хоҳишҳои дили гуноҳолуд ва дунёдӯсти онҳо муҳолифат мекунад; ва Шайтон фиребхоро, ки онҳо дӯст медоранд, барояшон фароҳам месозад.»

«Аммо Худо бар рӯи замин қавмеро хоҳад дошт, ки Китоби Муқаддасро — ва танҳо Китоби Муқаддасро — ҳамчун меъёри ҳамаи ақоид ва пояи ҳамаи ислоҳот нигоҳдоранд. Андешаҳои донишмандон, ҳулосаҳои илм, ақиданомаҳо ё қарорҳои шӯроҳои калисой, ки ба ҳамон андозае ки калисоҳои наояндагикардаи онҳо бисёршуморанд, ҳамон қадар гуногун ва носозгоранд, овози аксарият — на яке ва на ҳамаи инҳо — набояд ҳамчун далел ба тарафдорӣ ё бар зидди ҳеҷ нуктаи имони динӣ пазируфта шаванд. Пеш аз пазируфтани ҳар гуна таълимот ё амр, мо бояд барои дастгирии он як «Худованд чунин мегӯяд»-и равшан талаб намоем.»

«Шайтон пайваста кӯшиш мекунад, ки ба ҷойи Худо диққати мардумро ба инсон ҷалб намояд. Ё мардумро водор месозад, ки ба ҷойи он ки Китоби Муқаддасро таҳқиқ кунанд, то вазифаи худро барои ҳудашон биомӯзанд, ба ускуфон, ба рӯхониён, ба устодони илоҳиёт ҳамчун роҳнамоёни худ назар кунанд. Сипас, бо идора кардани ақли ин роҳбарон, ӯ метавонад оммаҳоро мувофиқи иродаи худ таъсир диҳад». «Муборизаи бузург», 594, 595.

Мо ин таҳқикотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.